

23 Δεκεμβρίου, 1993

[Α. Ν. ΛΟΪΖΟΥ, Π.]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

H AND C HOTELS AND CATERING CO LTD,

Αιτητές,

v.

ΔΗΜΟΥ ΛΑΡΝΑΚΟΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Συνεκδικαζόμενες Υποθέσεις Αρ. 1098/91, 1099/91, 1100/91, 1101/91, 1102/91, 1103/91, 1104/91, 1105/91, 1106/91, 1107/91, 1108/91, 1109/91, 1110/91, 1111/91, 1120/91, 1121/91 και 1122/91)

-
- Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Αντικείμενο —
Εκτελεστή πράξη — Απόφαση επιβολής και απαίτησης αυξημένων
τελών διανυκτέρευσης είναι εκτελεστή διοικητική πράξη — Εμπρό-
θεσμα καταχωρείται προσφυγή εναντίον της και όχι εναντίον της
προηγηθείσας γενικής απόφασης, για αύξηση των τελών. 5
- Διοικητικό Όργανο — Σύλληψη — Μη νόμιμη αν στις συνεδριάσεις με-
τέχουν πρόσωπα μη μέλη, έστω κι αν δε μετέχουν στη ψηφοφορία —
Απλή παρουσία προσώπων που βρίσκονται σε άμεση λειτουργική
σχέση με το όργανο, για σκοπούς διευκόλυνσής του, είναι δυνατή. 10
- Φορολογία — Διάκριση μεταξύ τέλους και φόρου — Κριτήρια για το
χαρακτηρισμό φόρου.
- Συνταγματικό Δίκαιο — Αντισυνταγματικότητα Νόμου — Εξετάζεται 15
από το Δικαστήριο μόνο αν το θέμα είναι απόλυτα απαραίτητο για
την έκβαση της υπόθεσης.
- Συνταγματικό Δίκαιο — Σύνταγμα — Άρθρο 28 — Αρχή της ισότητας
— Επιτρέπει εύλογες διακρίσεις που γίνονται νόμιμα, ενόψει δια- 20
φορετικής φύσης διαφόρων καταστάσεων.
- Ο περί Δήμων Νόμος του 1990 (Ν. 111/85) όπως τροποποιήθηκε με το
Ν. 119/90 — Άρθρο 85(2) — Επιβολή τελών διανυκτέρευσης — Βα-

ρύνουν τις ξενοδοχειακές μονάδες, ανεξάρτητα αν μπορούν ή όχι λόγω συμφωνίας να τα εισπράξουν από τους πελάτες τους.

- 5 *Ο περί Δήμων Νόμος (Ν. 111/85) — Άρθρο 87(1)(δ) — Δυνατότητα και όχι υποχρέωση του Δήμου να εκδίδει Κανονισμούς, όταν καθίσταται αναγκαίο για ρύθμιση κάποιου θέματος.*

10 Στις προσφυγές αυτές που συνεκδικάστηκαν, οι αιτητές προσέβαλαν την απόφαση του Δήμου, να τους επιβάλλει αυξημένα τέλη διανυκτέρευσης, βάσει απόφασής του που είχε προσηγηθεί. Οι καθ' ων η αίτηση πρόβαλαν προδικαστική ένσταση, ότι η προσφυγή ήταν εκπρόθεσμη, εφόσον οι αιτητές γνώριζαν την απόφαση του Δήμου για επιβολή αυξημένων τελών σχεδόν ένα χρόνο πριν την καταχώριση των προσφυγών.

15 Το Ανώτατο Δικαστήριο απορρίπτοντας τις προσφυγές, αποφάσισε ότι:

20 1. Όπως ορθά είναι η θέση των αιτητών με την οποία συμφωνώ, αντικείμενο των υπό εκδίκαση προσφυγών δεν είναι γενικά και αόριστα η απόφαση του Δήμου της 17 Οκτωβρίου, 1990, αλλά η απόφασή του να επιβάλλει και να απαιτήσει τα αυξημένα τέλη διανυκτέρευσης από τους αιτητές.

25 Η προσβαλλόμενη στο αιτητικό της προσφυγής, απόφαση των καθ' ων η αίτηση, είναι συνεπώς εκτελεστή διοικητική πράξη, που παράγει έννομα αποτελέσματα με άμεση νομική ισχύ και που επηρεάζει τα δικαιώματα των αιτητών.

30 Εφόσον δε οι προσφυγές καταχωρήθηκαν εντός της προθεσμίας των εβδομήντα-πέντε ημερών από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, είναι ως εκ τούτου εμπρόθεσμες.

35 2. Η σύνθεση ενός Συλλογικού Διοικητικού Οργάνου δεν είναι νόμιμη αν στη συνεδριάσή του μετέχουν πρόσωπα που δεν είναι μέλη του, έστω και αν δε μετέχουν στη ψηφοφορία, γιατί δεν μπορεί να είναι γνωστός ο βαθμός της επιδράσεως που μπορούν να ασκήσουν. Όμως δεν προσκρούει προς τις πιο πάνω αρχές η απλή παρουσία κατά τις συνεδριάσεις αυτές προσώπων ευρισκομένων σε άμεση λειτουργική σχέση προς το όργανο, για διευκόλυνση του Συλλογικού Οργάνου για την παρουσίαση φακέλων ή την τήρηση των πρακτικών.

40 3. Η διάκριση μεταξύ φόρου και τέλους, απασχόλησε το Δικαστήριο σε σειρά αποφάσεων. Εκτενέστερη αναφορά στη νομολογία του

Δικαστηρίου, γίνεται στην υπόθεση *Αριστείδης Παπά v. Συμβούλιο Βελτιώσεως Κακοπετριάς*.

Στην υπόθεση *Constantinides v. E.A.C.* (1982) 3 C.L.R. 798 στη σελ. 806 αναφέρονται τα ακόλουθα κριτήρια για τις περιπτώσεις που θεωρείται φόρος:

5

"The test that can be discerned from these text books and case-law is that an imposition is a tax if it is found to fulfil certain characteristics, namely, (a) it is compulsory and not optional, (b) it is imposed or executed by the competent authority, (c) it must be enforceable by law, (d) it is imposed for the public benefit and for public purpose, and (e) it must not be for a service for specific individuals but for a service to the public as a whole, a service in the public interest".

10

15

Με βάση τα πιο πάνω το Δικαστήριο είναι της άποψης, ότι τα καταβλητέα ποσά διανυκτέρευσης αποτελούν φόρο.

4. Είναι νομολογημένο ότι ισχυρισμοί περί αντισυνταγματικότητας που προβάλλονται αόριστα, δεν εξετάζονται από το Δικαστήριο και εν πάση περιπτώσει μόνο αν το θέμα είναι απόλυτα απαραίτητο για την έκβαση της υπόθεσης.

20

Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι η απόφαση αυτή του Δήμου αποτελεί δυσμενή διάκριση εναντίον των αιτητών σε σύγκριση με τις ξενοδοχειακές μονάδες που βρίσκονται σε Συμβούλια Βελτιώσεως αντίθετα προς τις πρόνοιες του Άρθρου 28 του Συντάγματος, σύμφωνα με τη νομολογία είναι επιτρεπτή η δημιουργία λογικών διακρίσεως, έχει δε καθιερωθεί ότι η ισότητα όπως εννοείται στην παράγραφο 1, του Άρθρου 28 του Συντάγματος δε σημαίνει ακριβή μαθηματική ακρίβεια αλλά προστατεύει από αυθαίρετες διακρίσεις, χωρίς να αποκλείει εύλογες διαφοροποιήσεις οι οποίες μπορούν νόμιμα να γίνουν ενόψει της διαφορετικής φύσης διαφόρων καταστάσεων.

25

30

5. Από το λεκτικό του Άρθρου 85(2) του περί Δήμων Νόμου (Ν.111/85) όπως τροποποιήθηκε από το Ν. 119/90, δεν προκύπτει ότι τα πληρωτέα τέλη βαρύνουν τους πελάτες των ξενοδοχειακών μονάδων, όπως η εισήγηση των αιτητών, αντίθετα δε χωρεί αμφιβολία, ότι τα τέλη αυτά βαρύνουν τις ξενοδοχειακές μονάδες τις ίδιες. Κατά συνέπεια το γεγονός ότι λόγω των συμβατικών τους υποχρεώσεων με τους πελάτες τους, οι αιτητές αδυνατούν να τα εισπράξουν από αυτούς, δε διαφοροποιεί την κατάσταση.

35

40

6. Από της διατύπωσης του λεκτικού του Άρθρου 87(1)(δ) του Νό-

μου, είναι σαφές ότι δε δημιουργείται υποχρέωση εκδόσεως Κανονισμών, αλλά παρέχεται στα Δημοτικά Συμβούλια η δυνατότητα εκδόσεως τέτοιων Κανονισμών, όταν καθίσταται αναγκαίο και απαραίτητο για ρύθμιση του θέματος.

5

7. Είναι φανερό από τα πρακτικά των συνεδριών του Δήμου ότι το θέμα της αύξησεως των τελών διανυκτέρευσης αποτέλεσε το αντικείμενο εκτεταμένων συζητήσεων και διαβουλεύσεων μεταξύ του Δήμου και των επηρεαζομένων Ξενοδόχων, οι οποίοι τελευταίοι παράθεσαν ενώπιον των καθ' ων η αίτηση όλα τα γεγονότα και επιχειρήματά τους εναντίον της προτεινόμενης αύξησεως των τελών.

10

Αναφερόμενες υποθέσεις:

15

Δημοκρατία v. Χατζηπαντελή (1989) 3 Α.Α.Δ. 961,

Χατζηθεοδούλου κ.ά. v. Δήμος Στροβόλου (1989) 3 Α.Α.Δ. 2069,

Παπά v. Συμβουλίου Βελτιώσεως Κακοπετριάς (1989) 3 Α.Α.Δ. 322,

20

Constantinides v. E.A.C (1982) 3 C.L.R. 798, - - - - -

Board of Registration of Architects and Civil Engineers v. Kyriakides (1966) 3 C.L.R. 640.

25

Προσφυγές.

Προσφυγές εναντίον των πράξεων ή/και αποφάσεων των καθ' ων η αίτηση, με τις οποίες επιβλήθηκαν στους αιτητές τέλη διανυκτέρευσης.

30

Α. Αλεξάνδρου για Τ. Παπαδόπουλο, για τους Αιτητές.

Ε. Οδυσσέως για Γ. Νικολαΐδη, για τους Καθ' ων η αίτηση.

35

Cur. adv. vult.

ΛΟΪΖΟΥ, Π.: Οι προσφυγές αυτές οι οποίες συνεκδικάστησαν ύστερα από διαταγή του Δικαστηρίου που έγινε με τη συγκατάθεση των μερών, στρέφονται εναντίον των πράξεων ή/και αποφάσεων του καθ' ου η αίτηση Δήμου - στη συνέχεια ο Δήμος - με τις οποίες επέβαλλε στους αιτητές ή/και απαιτήσε ή/και εισέπραξε από αυτούς διάφορα ποσά όπως αυτά εμφανίζονται στην κάθε προσφυγή ως τέλη διανυκτέρευσης ή/και με τις οποίες επεβλήθη-

40

καν ή/και τέθηκαν αυξημένα τέλη διανυκτέρευσης.

Οι αιτητές είναι εγγεγραμμένες εταιρείες περιορισμένης ευθύνης και θα μπορούσαν να περιγραφούν ότι διαχειρίζονται ή/και εκμεταλλεύονται ή/και είναι ιδιοκτήτες ξενοδοχειακών μονάδων που βρίσκονται μέσα στην περιοχή του Δήμου Λάρνακας.

5

Οι αιτητές κατέβαλαν στο Δήμο πριν από την τροποποίηση του περί Δήμων Νόμου του 1985 (Νόμος αρ. 111 του 1985 τέλη διανυκτέρευσης σύμφωνα με το άρθρο 85(1)(i). Με τη θέσπιση του περί Δήμων (Τροποποιητικού) Νόμου του 1990 (Νόμος αρ. 119 του 1990, ο Δήμος επέβαλε στους αιτητές τα αυξημένα τέλη διανυκτέρευσης που προβλέπονται στο Νόμο αυτό. Οι αιτητές πλήρωσαν τα πιο πάνω τέλη με επιφύλαξη των δικαιωμάτων τους, είχαν δε πριν από την έκδοση των προσβαλλομένων διοικητικών πράξεων οι αιτητές μέσω του δικηγόρου τους και μέσω του Παγκύπριου Συνδέσμου Ξενοδόχων, υποβάλει παραστάσεις.

10

15

Ο καθορισμός των τελών αυτών έγινε με απόφαση της Διαχειριστικής Επιτροπής του Δήμου, ημερομηνίας 2 Οκτωβρίου 1990, (Παράρτημα Α), που επικυρώθηκε με απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου στις 25 Οκτωβρίου 1990 (Παράρτημα Β). Με τις πιο πάνω αποφάσεις καθορίστηκαν τα νέα τέλη με ισχύ από 1 Μαΐου 1991. Αυτό κοινοποιήθηκε σε όλους τους Διευθυντές Ξενοδοχείων, Τουριστικών Καταλυμάτων, Οργανωμένων Διαμερισμάτων κλπ, με επιστολές ημερομηνίας 17 Νοεμβρίου (Παράρτημα Γ) και με Δημόσια Γνωστοποίηση. Η αρχική απόφαση της Διαχειριστικής Επιτροπής και η απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου ημερομηνίας 26 Σεπτεμβρίου 1991 (Παράρτηματα Δ και Ε αντίστοιχα) αποφασίστηκε όπως τα νέα τέλη αρχίσουν να ισχύουν αντί από την 1 Μαΐου 1991 από την 1 Αυγούστου 1991.

20

25

30

Η προσφυγή καταχωρήθηκε στις 26 Νοεμβρίου 1991 και από μέρος του Δήμου προβάλλεται η νομική ένσταση ότι οι προσφυγές είναι απαράδεκτες ως εκπρόθεσμες.

35

Είναι η εισήγηση του καθ' ου η αίτηση Δήμου, ότι δεδομένου ότι η επίδικη απόφαση κοινοποιήθηκε στους αιτητές με την κοινοποίηση της 17 Οκτωβρίου 1990 και με δημόσιες γνωστοποιήσεις η καταχώρηση των προσφυγών από τους αιτητές στις 26 Νοεμβρίου 1991, δηλαδή σχεδόν ένα χρόνο ύστερα από την κοινοποίηση της προσβαλλόμενης απόφασης είναι εκπρόθεσμη.

40

Όμως, όπως ορθά είναι η θέση των αιτητών με την οποία συμφωνώ, αντικείμενο των υπό εκδίκαση προσφυγών δεν είναι

γενικά και αόριστα η απόφαση του καθ' ου η αίτηση Δήμου της 17 Οκτωβρίου 1990, αλλά η απόφασή του να επιβάλει και να απαιτήσει τα αυξημένα τέλη διανυκτέρευσης από τους αιτητές.

- 5 Όπως προκύπτει από τα παραρτήματα στη γραπτή αγόρευση του καθ' ου η αίτηση Δήμου έγιναν διαβήματα από τους αιτητές για αναθεώρηση της απόφασης για την εφαρμογή των νέων τελών και επίσης έναντι ορισμένων γεγονότων που επεσυνέβησαν στο μεταξύ, όπως π.χ. ο πόλεμος στον Κόλπο, η ημερομηνία έναρξης της ισχύος των νέων τελών μετατοπίστηκε σε μεταγενέστερη ημερομηνία.

- 10 Η προσβαλλόμενη στο αιτητικό της προσφυγής απόφαση των καθ' ων η αίτηση είναι συνεπώς εκτελεστή διοικητική πράξη, που παράγει έννομα αποτελέσματα με άμεση νομική ισχύ και που επηρεάζει τα δικαιώματα των αιτητών. (Βλέπε *Δημοκρατία Χατζηπαντελή* (1989) 3 Α.Α.Δ. 961.)

- 20 Εφόσον δε οι προσφυγές καταχωρήθηκαν εντός της προθεσμίας των εβδομήντα πέντε ημερών από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις είναι ως εκ τούτου εμπρόθεσμες.

Όσον αφορά τώρα την ουσία της προσφυγής οι αιτητές προέβαλαν τους ακόλουθους ισχυρισμούς.

- 25 Είναι πρωταρχικά ο ισχυρισμός τους ότι κατά τις συνεδρίες του καθ' ου η αίτηση Δήμου, όπου μελετήθηκε το θέμα και λήφθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, σύμφωνα με τα σχετικά πρακτικά, παρακάθονταν, εκτός από τα μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου, αναρμόδια πρόσωπα, όπως ο Δημοτικός Γραμματέας, η Βοηθός Δημοτικός Γραμματέας, ο Εσωτερικός Ελεγκτής και ο Λογιστής.

- 35 Δεν αμφισβητείται ότι κατά τις επίδικες συνεδρίες παρακάθονταν και οι πιο πάνω υπηρεσιακοί παράγοντες. Όσον αφορά το δημοτικό γραμματέα, δυνάμει του άρθρου 51 του περί Δήμων Νόμου 1985 (Νόμος 111 του 1985) αυτός "τηρεί τα πρακτικά των συνεδριάσεων του συμβουλίου και των επιτροπών αυτού". Επομένως η παρουσία του, όπως και της βοηθού δημοτικού γραμματέα ήταν καθόλα νόμιμη και επιτρεπτή.

- 40 Όσον αφορά την παρουσία του Εσωτερικού Ελεγκτή κατά τη συνεδρία της 20 Οκτωβρίου 1990, όπως αναφέρεται ρητά στα πρακτικά της συνεδρίας αυτής, ο εσωτερικός ελεγκτής παρευρίσκειτο "κατά τη μελέτη του εβδομίου θέματος". Το επίδικο θέμα σύμφωνα με τα πρακτικά ήταν το τριακοστό όγδοο θέμα που απασχόλησε τη

Διαχειριστική Επιτροπή κατά τη συνεδρία της αυτή.

Όσον αφορά δε τη παρουσία του Λογιστή του Δήμου κατά τις συνεδρίες, ημερομηνίας 25 Οκτωβρίου 1990 του Δημοτικού Συμβουλίου και της Διαχειριστικής Επιτροπής του Δήμου, ημερομηνίας 5 Σεπτεμβρίου 1991, αναμφίβολα κατά γενική αρχή η σύνθεση ενός συλλογικού διοικητικού οργάνου δεν είναι νόμιμη αν στη συνεδριάσή του μετέχουν πρόσωπα που δεν είναι μέλη του, έστω και αν δεν μετέχουν στη ψηφοφορία, γιατί δεν μπορεί να είναι γνωστός ο βαθμός της επιδράσεως που μπορούν να ασκήσουν. (Βλέπε Δαγτόγλου, Γενικό Διοικητικό Δίκαιο Α.) Όμως δεν προσκρούει προς τις πιο πάνω αρχές η απλή παρουσία κατά τις συνεδριάσεις αυτές προσώπων ευρισκομένων σε άμεση λειτουργική σχέση προς το όργανο για διευκόλυνση του συλλογικού οργάνου για την παρουσίαση φακέλων ή την τήρηση των πρακτικών. (Βλέπε *X"Θεοδούλου κ.ά v. Δήμος Στροβόλου* (1989) 3 Α.Α.Δ. 2069, επίσης απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας 2002/63, ως προς πρόσωπα τα οποία ούτε μετείχαν στις συζητήσεις ή στη ψηφοφορία ούτε υπέγραψαν ή συνέβαλαν καθ' οιονδήποτε τρόπο στη λήψη της απόφασης, γι αυτό ο ισχυρισμός αυτός απορρίπτεται.

Είναι ο ισχυρισμός των αιτητών ότι τα καταβλητέα ποσά διανυκτέρευσης αποτελούν φόρο και όχι τέλος, επιβάλλονται γενικά και ανεξαιρέτα για κάθε πρόσωπο ηλικίας πέραν των δέκα ετών για κάθε νύκτα διαμονής του σε ξενοδοχείο, χωρίς να έχουν οποιαδήποτε σχέση ή να εξαρτούνται από οποιαδήποτε προσφερόμενη υπηρεσία, αλλά μόνο για το γεγονός της διανυκτέρευσης σε ξενοδοχείο και ότι ως εκ τούτου η εισήγηση των καθ' ων η αίτηση ότι είναι αυταπόδεικτο τέλος, είναι αβάσιμη.

Η θέση των καθ' ων η αίτηση είναι ότι έστω και αν η επιβολή αυτή των τελών διανυκτέρευσης αποτελεί φορολογία και όχι τέλος δεν είναι καταστρεπτικής φύσεως ή απαγορευτικής φύσεως ή δυσανάλογη προς τις δυνάμεις των αιτητών ή αντιβαίνει καθ' οιονδήποτε τρόπο τις πρόνοιες του Συντάγματος.

Η διάκριση μεταξύ φόρου και τέλους απασχόλησε το Δικαστήριο σε σειρά αποφάσεων. Εκτενέστατη αναφορά στη νομολογία του Δικαστηρίου γίνεται στην υπόθεση *Αριστείδης Παπά v. Συμβούλιο Βελτιώσεως Κακοπετριάς* (1989) 3 Α.Α.Δ. 322.

Στην υπόθεση *Constantinides v. E.A.C.* (1982) 3 C.L.R. 798 στη σελ. 806 αναφέρονται τα ακόλουθα κριτήρια για τις περιπτώσεις που θεωρείται φόρος:

5 "The test that can be discerned from these text books and case-law is that an imposition is a tax if it is found to fulfil certain characteristics, namely, (a) it is compulsory and not optional, (b) it is imposed or executed by the competent authority, (c) it must be enforceable by law, (d) it is imposed for the public benefit and for public purposes, and (e) it must not be for a service for specific individuals but for a service to the public as a whole, a service in the public interest."

10 Με βάση τα πιο πάνω είμαι της άποψης ότι τα καταβλητέα ποσά διανυκτέρευσης αποτελούν φόρο.

15 Ο επόμενος ισχυρισμός των αιτητών είναι ότι η ενέργεια αυτή του καθ' ου η αίτηση Δήμου, είναι αντισυνταγματική ως αντίθετη με την αρχή της ισότητας που διασφαλίζεται με τα άρθρα 24 και 28 του Συντάγματος.

20 Ειδικότερα είναι η θέση των αιτητών ότι για όλες τις ξενοδοχειακές μονάδες που βρίσκονται σε Συμβούλια Βελτιώσεως αντί σε Δήμους δεν επιβλήθηκε τέτοια φορολογία.

25 Είναι νομολογημένο ότι ισχυρισμοί περί αντισυνταγματικότητας που προβάλλονται αόριστα δεν εξετάζονται από το Δικαστήριο και εν πάση περιπτώσει μόνο αν το θέμα είναι απόλυτα απαραίτητο για την έκβαση της υπόθεσης. (Βλέπε *The Board for Registration of Architects and Civil Engineers v. Kyriakides* (1966) 3 C.L.R. 640.

30 Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι η απόφαση αυτή του Δήμου αποτελεί δυσμενή διάκριση εναντίον των αιτητών σε σύγκριση με τις ξενοδοχειακές μονάδες που βρίσκονται σε Συμβούλια Βελτιώσεως αντίθετα προς τις πρόνοιες του Άρθρου 28 του Συντάγματος, σύμφωνα με τη νομολογία είναι επιτρεπτή η δημιουργία λογικών διακρίσεως, έχει δε καθιερωθεί ότι η ισότητα όπως εννοείται στην

35 παράγραφο 1, του Άρθρου 28 του Συντάγματος δε σημαίνει ακριβή μαθηματική ακρίβεια αλλά προστατεύει από αυθαίρετες διακρίσεις χωρίς να αποκλείει εύλογες διαφοροποιήσεις οι οποίες μπορούν νόμιμα να γίνουν ενόψη της διαφορετικής φύσης διαφορεικών καταστάσεων. Στον H.M. Seervai, Constitutional Law of India (2η έκδοση)

40 4) Τόμος I, σελ. 222 αναφέρονται τα ακόλουθα σχετικά:

"However, it was held in *East India Tobacco Co. v. A.P.* that the wide latitude given by our Constitution to the legislature in classification for taxation was correctly described

in the following words:

'A State does not have to tax everything in order to tax something. It is allowed to pick and choose districts, objects, persons, methods and even rates for taxation if it does so reasonably - The (U.S.) Supreme Court has been practical and has permitted a very wide latitude in classification for taxation'."

5

(Βλέπε επίσης *Constantinides v. E.A.C.* (1982) 3 C.L.R. 798 στις σελ. 807-8.)

10

Είναι επίσης η θέση των αιτητών ότι στην ουσία η καταβολή της φορολογίας αυτής δε βαρύνει ή επιβάλλεται στις ξενοδοχειακές μονάδες οι οποίες κατά την εισήγηση τους λειτουργούς στη συγκεκριμένη περίπτωση ως μεσάζοντες, υπό την έννοια ότι εισπράττουν τη φορολογία από τους πελάτες τους με την υποχρέωση να την καταβάλουν στον καθ' ου η αίτηση Δήμο. Η επιβολή των δικαιωμάτων αυτών στους αιτητές δεδομένου ότι δε βαρύνουν αυτούς αλλά τους πελάτες τους, είναι παράνομη, πεπλανημένη και αντισυνταγματική.

15

20

Ενόψει του τρόπου λειτουργίας της τουριστικής και ξενοδοχειακής βιομηχανίας οι αιτητές βάσισαν, ρύθμισαν και δημοσίευσαν τα προγράμματα τους και τις τιμές τους από τον προηγούμενο χρόνο, με βάση τις τιμές διανυκτέρευσης που ίσχυαν πριν τη θέσπιση του Νόμου 119 του 90, (είναι δε αδύνατο γι αυτούς αφού είχαν ήδη συμβατικά δεσμευτεί να εισπράξουν οποιοδήποτε πρόσθετο ποσό από τους διανυκτερεύοντες πελάτες τους. Κατά συνέπεια, είναι η θέση τους ότι το αποτέλεσμα είναι η φορολογία αυτή να επιβληθεί ουσιαστικά στους ίδιους τους αιτητές που είναι αντίθετο προς το πνεύμα του Νόμου.

25

30

Η ερμηνεία αυτή που δίδεται από τους αιτητές στις σχετικές νομοθετικές πρόνοιες δεν με βρίσκει σύμφωνο. Οι σχετικές νομοθετικές πρόνοιες όπως τροποποιήθηκαν από το Νόμο αρ. 119/90 έχουν ως ακολούθως:

35

"85(2) Τηρουμένων των διατάξεων του παρόντος Νόμου, το συμβούλιο κέκτηται εξουσίαν εντός των δημοτικών ορίων -

(v)(i) Να προνοεί για την καταβολή, από κάθε διευθυντή ή υπεύθυνο επιχείρησης ξενοδοχείου, τουριστικού καταλύματος ή οικοτροφείου, των τελών που καθορίζονται από το συμβούλιο για κάθε πρόσωπο ηλικίας πάνω από δέκα χρόνων για κάθε νύχτα διαμονής του σε τέτοιο ξενοδοχείο, τουρι-

40

στικό κατάλυμα ή οικοτροφείο τα οποία δε θα υπερβαίνουν τα τέλη που εκτίθενται στον Πέμπτο Πίνακα.

5 (ii) να ορίξει τον χρόνο και τον τρόπον καταβολής των τοιούτων τελών εις το συμβούλιον·

10 (iii) να απαιτή όπως έκαστος διευθυντής ή υπεύθυνος της επιχειρήσεως ξενοδοχείου, τουριστικού καταλύματος ή ξενώνος ύπνου παρουσιάξη, καθ' οιονδήποτε εύλογον χρόνο ως το συμβούλιον ήθελεν ορίσει, τα έντυπα και βιβλία τα σχετιζόμενα προς την καταβολήν των ως άνω τελών προς επιθεώρησιν και έλεγχον υπό παντός προσώπου οριζομένου υπό του συμβουλίου.

15   Εν τη παρούση παραγράφω 'ξενοδοχείον' σημαίνει παν ξενοδοχείον, ξενοδοχειακή μονάδα, ξενοδοχειακόν κατάστημα και οικοτροφείον υπαγόμενον εις τας διατάξεις των άρθρων 3 και 25Α του περί Ξενοδοχείων και Τουριστικών Καταλυμάτων Νόμου και 'τουριστικόν κατάλυμα' σημαίνει παν τουριστικόν κατάλυμα υπαγόμενον εις τας διατάξεις των άρθρων 17 και 18 του περί Ξενοδοχείων και Τουριστικών Καταλυμάτων Νόμου."

20

25   Από το πιο πάνω λεκτικό δεν προκύπτει ότι τα πληρωτέα τέλη βαρύνουν τους πελάτες των ξενοδοχειακών μονάδων, όπως η εισήγησις, αντίθετα δε χωρεί αμφιβολία ότι τα τέλη αυτά βαρύνουν τις ξενοδοχειακές μονάδες τις ίδιες. Κατά συνέπεια το γεγονός ότι λόγω των συμβατικών τους υποχρεώσεων με τους πελάτες τους οι αιτητές αδυνατούν να τα εισπράξουν από αυτούς αντί να τα επιβαρυνθούν οι ίδιοι, δε διαφοροποιεί την κατάσταση.

30

35   Είναι επίσης η θέση τους ότι ο καθ' ου η αίτησις Δήμος προχώρησε στην επιβολή των αυξημένων τελών διανυκτέρευσης με βάση την απόφαση του ημερομηνίας 25 Οκτωβρίου 1990, χωρίς όμως κανονιστική ρύθμισις σε σχέση με την επιβολή απαιτήσεως εισπράξεως και ρύθμισις του θέματος και δεδομένου ότι οι πρόνοιες του πιο πάνω Νόμου παρέχουν μόνο τη γενική εξουσία για πρόνοια για την καταβολή των καταβαλλομένων δικαιωμάτων, απαραίτητα απαιτείτο κανονιστική ρύθμισις όπως "προβλέπεται και στο άρθρο 87(1)(δ) του Νόμου. Είναι δε η εισήγησις των αιτητών ότι η μη έκδοσις ειδικών κανονισμών, όπως πιο πάνω, πλήττει αυτόματα το κύρος και τη νομιμότητα των επίδικων διοικητικών πράξεων.

40

Και αυτός ο ισχυρισμός πρέπει να απορριφθεί· οι σχετικές

πρόνοιες του άρθρου 87(1)(δ) που επικαλούνται οι αιτητές έχουν ως εξής:

"87.-(1) Το συμβούλιον τη εγκρίσει του Υπουργικού Συμβουλίου δύναται, από καιρού εις καιρόν, να εκδίδη, να τροποποιή και ανακαλή δημοτικούς κανονισμούς δια πάντας ή οιονδήποτε των ακολούθων σκοπών:

5

.....
(δ) να καθιστά ικανόν ή να βοηθά το συμβούλιον να εφαρμόζη οιανδήποτε των διατάξεων του άρθρου 85 και να προνοή δια τον καθορισμόν και την καταβολήν οιονδήποτε δικαιωμάτων, τελών ή επιβαρύνσεων εν σχέσει προς αυτάς:

10

Από της διατύπωση του λεκτικού του πιο πάνω άρθρου είναι σαφές ότι δε δημιουργείται υποχρέωση εκδόσεως κανονισμών αλλά παράχεται στα Δημοτικά Συμβούλια η δυνατότητα εκδόσεως τέτοιων κανονισμών όταν καθίσταται αναγκαίο και απαραίτητο για ρύθμιση του θέματος.

15

Τέλος είναι η θέση των αιτητών ότι ο καθ' ου η αίτηση Δήμος παρέλειψε να διεξάγει οποιαδήποτε ή τη δέουσα έρευνα, είναι δε άγνωστο πού βασίστηκε για την έκδοση των επιδικών διοικητικών πράξεων, εφόσον δεν υπάρχει κανένα πρακτικά από μέρους των καθ' ων η αίτηση σε σχέση με την έκδοση των ειδικών αποφάσεων, με αποτέλεσμα να καθίσταται ο δικαστικός έλεγχος ανέφικτος.

20

25

Και αυτός ο ισχυρισμός δεν υποστηρίζεται από τα γεγονότα ενώπιόν μου. Είναι φανερό από τα πρακτικά των συνεδριών του καθ' ου η αίτηση Δήμου ότι το θέμα της αυξήσεως των τελών διανυκτέρευσης αποτέλεσε το αντικείμενο εκτεταμένων συζητήσεων και διαβουλεύσεων μεταξύ του Δήμου και των επηρεαζομένων ξενοδόχων ο οποίοι τελευταίοι παράθεσαν ενώπιον των καθ' ων η αίτηση όλα τα γεγονότα και επιχειρήματα τους εναντίον της προτεινομένης αυξήσεως των τελών.

30

35

Για όλους τους πιο πάνω λόγους οι προσφυγές αποτυγχάνουν και απορρίπτονται. Δε γίνεται διαταγή για έξοδα.

Οι προσφυγές απορρίπτονται χωρίς έξοδα.